

Arrest

nr. 175 717 van 3 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BAKI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken, van origine Berber te zijn en op 1 juli 1973 geboren te zijn in het dorp Ait Kamra, provincie Al Hoceima, waar u tot uw komst naar Europa heeft gewoond. Uw familie was zeer arm en jullie leefden van de inkomsten die u en uw vader kregen voor het hoeden van schapen voor de plaatselijke gemeenschap. In 2004 zijn uw ouders tijdens een aardbeving om het leven gekomen en werd uw broer T. (...) gewond. Omdat uw woning vernield was en u en de overgebleven familieleden geen onderdak meer hadden, bent u naar de politiepost van de stad Al Hoceima gegaan om humanitaire hulp te vragen. Daar werd u uitgescholden en geslagen omdat u van origine een Berber bent en de politieagenten Arabisch zijn. Omdat u reeds verschillende keren eerder mishandeld werd door de politie van Al Hoceima, omdat u een Berber bent, omdat u geen werk

vond en u na de aardbeving geen onderdak en toekomstperspectief had in Marokko, besloot u om naar Europa te reizen. In de winter van 2004 bent u vertrokken uit Marokko en naar Algerije gereisd. In Algerije verbleef u illegaal in de stad Oran, in de gelijknamige provincie. Nadien bent u illegaal naar Spanje gereisd, waar u gedurende ongeveer zes maanden in Madrid en Gerona illegaal heeft verbleven. U werd daar geholpen door mensen die u in de moskee had leren kennen. Nadien bent u vertrokken richting België, omdat u gehoord had dat u hier geregulariseerd kon worden. U heeft voor u naar België kwam nog een tussenstop van drie maanden in Lille, Frankrijk gemaakt, waar u eveneens illegaal heeft verbleven. In België verbleef u in Antwerpen, waar u illegaal heeft gewerkt en taallessen heeft gevolgd in 2008, 2010 en 2011. U heeft tijdens uw verblijf in België meerdere regularisatieaanvragen op basis van artikel 9bis en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Tijdens uw verblijf in België heeft u vernomen dat uw broer T. (...), is overleden in het ziekenhuis. In 2013 werd vastgesteld dat u aids heeft en u wordt hiervoor behandeld in België. Omdat u Berber bent en niet de financiële middelen heeft, vreest u bij terugkeer naar Marokko onmiddellijk gearresteerd te worden door de politie en in de gevangenis gezet te worden, waar u zal sterven omdat u daar geen toegang zal krijgen tot de nodige medische zorgen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wanneer u gevraagd wordt waarom u Marokko heeft verlaten, verwijst u in eerste instantie naar de aardbeving van 2004, waarbij uw ouders zijn omgekomen, uw broer T. (...) gewond raakte en uw huis werd vernield. U verklaarde dat toen u beroep deed op de politie van Al Hoceima voor humanitaire hulp, dat deze u geslagen en weggestuurd heeft omdat u en uw familie als Berbers gediscrimineerd worden door de politieagenten van Al Hoceima, die Arabier zijn (CGVS, p. 7). U voegde er nog aan toe dat dezelfde agenten van Al Hoceima u ook een tiental keer geslagen hebben, omwille van uw etnische origine (CGVS, p. 8).

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de door u aangehaalde aardbeving van 2004 en de gevolgen die deze had op uw familie, namelijk het feit dat uw ouders zijn omgekomen, uw broer gewond raakte, uw huis vernield werd en jullie geen onderdak meer hadden, geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Dit zijn immers socio-economische motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw familie niet de enige familie was die getroffen werd door deze natuurramp, maar dat ook andere families van uw dorp hiervan het slachtoffer waren (CGVS, p. 7).

Voorts, betreffende uw bewering dat u door de politie van Al Hoceima uitgescholden en geslagen werd toen u na de aardbeving humanitaire hulp ging vragen en u ook een tiental keer voordien door diezelfde politie geslagen werd omwille van uw etnische origine (CGVS, p. 7, 8), kan er sterk getwijfeld kan worden aan de oprechtheid van uw verklaringen hieromtrent. Ten eerste is het opmerkelijk dat u over deze mishandelingen en discriminatie door de politie van Al Hoceima geen woord gerept heeft in uw vragenlijst van het CGVS. Het is duidelijk dat u, hoewel u het tegendeel beweert, hiertoe wel degelijk de mogelijkheid had gezien u wel heeft gesproken over de aardbeving in 2004 en de gevolgen die deze natuurramp voor u en uw familie heeft meegebracht (vragenlijst CGVS, vraag 3). Uw bewering dat u de problemen met de politie van Al Hoceima wel zou hebben vermeld in uw vragenlijst van het CGVS, doch dat de tolk die aanwezig was voor de DVZ heeft vertaald in het Arabisch en u niet alles heeft begrepen omdat u deze taal niet goed zou beheersen (CGVS, p. 9), is geen verschoningsgrond voor een dergelijke opvallende en doorslaggevende leemte in de vragenlijst van het CGVS. Bovendien kunnen vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering dat u het Arabisch niet goed zou beheersen daar, toen u gevraagd werd op het CGVS naar welke talen u spreekt, u stelde dat u wel degelijk het Arabisch en een beetje Nederlands spreekt (CGVS, p. 5). Buiten uw losse beweringen toont u dus niet aan dat uw verklaringen niet volledig zouden zijn weergegeven in de vragenlijst en dat er communicatieproblemen zijn geweest met de tolk, die in het Arabisch vertaalde. Te meer u pas na confrontatie met deze leemte in uw vragenlijst voor het eerst melding maakt van een taal- of vertaalprobleem op de DVZ. Immers, hoewel u beweert van niet, heeft u de vragenlijst van het CGVS wel degelijk ondertekend (vragenlijst CGVS). En toen u aan het begin van het gehoor op het CGVS werd gevraagd of u alle essentiële elementen in de vragenlijst heeft kunnen vermelden, antwoordde u dat u het zich niet herinnert, doch u heeft geen melding gemaakt van deze leemte in uw verklaringen, noch van enig taal- of vertaalprobleem (CGVS, p. 2-3). Uw opmerkingen over mogelijke taal- en vertaalproblemen na confrontatie met deze leemte, kunnen dan ook niet overtuigen.

In dit verband kan er nog op gewezen worden dat toen u meermaals op het CGVS werd gevraagd wanneer u dan werd geslagen door de politie, u telkens naast de kwestie antwoordde. U kon uiteindelijk enkel zeggen dat het een tiental keer is gebeurd en dat het steeds dezelfde groep van agenten was van Al Hoceima (CGVS, p. 8). In het licht hiervan is het dan ook bijkomend bijzonder bevreemdend dat u, ondanks een tiental keer geslagen te zijn door deze agenten van het politiebureau van Al Hoceima, zich dan na de aardbeving in 2004 wederom tot dezelfde agenten zou wenden voor humanitaire hulp, die u dan, zoals verwacht zou kunnen worden, nogmaals uitgescholden en geslagen hebben (CGVS, p. 7). Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde mishandelingen en discriminatie door de politie van Al Hoceima.

Verder kan er nog aan toegevoegd worden dat het feit dat u ruim tien jaar wachtte om effectief asiel aan te vragen, u heeft namelijk sinds 2004 al uw land verlaten en zou al sinds 2006 in België verblijven, en het feit dat u dit pas deed nadat u verschillende regularisatieaanvragen heeft ingediend en u in een gesloten centrum werd opgesloten, fundamenteel afbreuk doet aan enige vorm van gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde dat u nu pas asiel aanvraagt omdat u na uw aankomst werk wilde vinden, geregulariseerd wilde worden, een familie wilde stichten en uw leven hier wilde uitbouwen en u een regularisatie 9ter (medische redenen) heeft ingediend. Deze verklaringen zijn echter geen geldige reden om uw nalatigheid te verklaren en bevestigen dat u geenszins enige gegronde vervolgingsvrees in uw hoofde koestert. Voorts, betreffende uw bewering dat uw familie arm is en dat u geen werk kon vinden (CGVS, p. 5, 6), dient er nog op gewezen te worden dat deze louter problemen zijn van socio-economische aard.

Wat betreft uw verklaringen dat uw broer gewond is geraakt tijdens de aardbeving en nadien aan zijn verwondingen is overleden in het ziekenhuis omdat hij geen afdoende (toegang tot) medische hulp zou gehad hebben, dient het volgende te worden opgemerkt (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dat u betreffende deze discriminatie op medisch gebied in hoofde van uw broer zich voornamelijk baseert op berichten die u in de media zou hebben gehoord en op uw eigen subjectieve veronderstellingen. U verklaarde namelijk dat u in de media heeft gezien hoe armen worden behandeld in uw land en dat arme mensen geen hulp krijgen van de Marokkaanse overheid (CGVS, p. 7). Echter, toen u werd geconfronteerd met het opmerkelijke feit dat uw broer is overleden in 2009, dus vijf jaar na de aardbeving van 2004, antwoordde u louter dat uw broer in het ziekenhuis was en dat er geen geld meer was (voor zijn behandeling). Toen u meermaals werd gevraagd welk dan de doodsoorzaak was van uw broer T. (...), bleek u hiervan niet op de hoogte te zijn. Toen werd geïnformeerd waarom u dan zou denken dat uw broer uit een gebrek aan medische zorg zou overleden zijn, antwoordde u dat u dit uit het loutere feit dat uw broer is gestorven in het ziekenhuis, heeft geconcludeerd (CGVS, p. 6). Gevraagd naar andere bijkomende redenen waarom u denkt dat uw broer is overleden omwille van een gebrek aan medische behandeling, antwoordde u dat u de situatie daar kent, dat arme mensen zelfs geen andere kleding in het ziekenhuis krijgen en dood eindigen (CGVS, p. 7). Gezien voorgaande verklaringen, kan besloten worden dat uw conclusies dus eerder gestoeld zijn op vage veronderstellingen en uw subjectieve visie, dan op objectieve feiten. Te meer daar toen u gevraagd werd naar de naam van het ziekenhuis waar uw broer is gestorven, u hiervan blijkbaar niet op de hoogte bent. U zou enkel gehoord hebben dat uw broer soms in het ziekenhuis in Fez en soms in Rabat zou verbleven hebben (CGVS, p. 6). Toen u gevraagd werd waarom uw broer in deze ziekenhuizen was opgenomen, gaf u toe dat u enkel weet dat uw broer ziek was, maar dat u niet weet hoe en waarom (CGVS, p. 6). Gezien u zelf verklaart dat u al tien jaar geen contact meer heeft gehad met uw zussen en met niemand anders in Marokko contact heeft (CGVS, p. 6), kan de vraag gesteld worden in welke mate u daadwerkelijk op de hoogte bent van de omstandigheden waarin uw broer is gestorven. In het licht van bovenstaande verklaringen kan besloten worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat uw familie geen afdoende (toegang tot) medische hulp zou (gehad) hebben en u evenmin bij een eventuele terugkeer naar uw land geen afdoende beroep kan doen op de medische voorzieningen ter plaatse.

U stelde meermaals dat u vreest in Marokko in de gevangenis terecht te komen (CGVS, p. 7, 8). Wanneer u gevraagd wordt waarom u denkt dat u door de Marokkaanse autoriteiten in de gevangenis zal opgesloten worden, antwoordt u dat u, als Berber, het niet goed kan vinden met de Arabieren in Marokko. U voegt hier aan toe dat u na de aardbeving 'uw recht' zocht en dat u denkt daarom gedood te worden (CGVS, p. 8). Daarop gevraagd of u denkt dat de Marokkaanse autoriteiten u zullen opsluiten omdat u hulp zocht na de aardbeving, antwoordt u dat 'Berbers altijd problemen hebben met de Arabieren' (CGVS, p. 8). Wanneer u er op gewezen wordt dat het algemeen geweten is dat verschillende Marokkanen van Berber origine vanuit België terugkeren naar Marokko en daar dan geen problemen kennen, antwoordt u dat 'zij geld hebben in tegenstelling tot u die geen geld en niemand heeft' (CGVS, p. 8). Dit zijn echter louter veronderstellingen van uwentwege, niets meer en niets minder. Daarenboven, moest u dit gegeven zelf dusdanig ernstig nemen, dan kan er toch van worden uitgegaan dat u al jaren eerder een asielaanvraag zou hebben ingediend. Bijkomend kan er nog op

gewezen worden dat uw drie zussen, die eveneens van origine Berber zijn, hoewel u beweert geen contact met hen te hebben, blijkbaar nog steeds in Marokko verblijven (CGVS, p. 6).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend en evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko.

Tot slot, betreffende uw verklaring dat sinds vier jaar u als aidspatiënt bent gediagnosticeerd (CGVS, p. 9) dient er op gewezen te worden dat dit door u aangehaalde medische motief geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich hiervoor te richten tot de geijkte procedure.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat er zich in uw administratief dossier een kopie van een uittreksel uit uw paspoort bevindt, geldig tot 17 september 2019, dit stuk heeft betrekking op uw identiteit/nationaliteit die hier op zich niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij het uitermate laattijdig indienen van haar asielaanvraag in het verzoekschrift verantwoordt door het feit er niet van uit te zijn gegaan dat zij gedwongen zou worden gerepatriëerd naar Marokko waardoor zij de noodzaak niet zag van het indienen van een asielaanvraag wijst de Raad er evenwel op dat van iemand die zijn land van herkomst ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient waarbij correcte gegevens worden verstrekt. *In casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij al sinds 2006 in België verblijft, en dat zij pas een asielaanvraag deed op 8 augustus 2016 nadat zij verschillende regularisatieaanvragen had ingediend en in een gesloten centrum werd opgesloten. De reden die verzoekende partij aanhaalt voor deze laattijdige indiening kan niet worden aanvaard. Het feit dat zij pas asiel heeft aangevraagd na meerdere vergeefse regularisatieaanvragen eindigend met een opsluiting in een gesloten centrum staat haaks op een acute nood aan internationale bescherming. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, maar dat het een eigen keuze van verzoekende partij betrof die de ernst van haar nood aan bescherming sterk relativeert.

2.2.4. Inzake het betoog van verzoekende partij dat men bij het invullen van de vragenlijst beknopt dient te zijn waardoor zij haar problemen naar aanleiding van haar Berberse afkomst niet heeft aangehaald, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld via de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielaanvraag vermeldt, zeker deze die betrekking hebben op een beweerd vervolging louter om reden van haar origine (administratief dossier, stuk 11). Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielaanvraag zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Arabisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 11 – het door het Centrum Illegalen Merksplas op 17 augustus 2016 teruggestuurde exemplaar, p. 2). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview de essentie – waaronder dus het feit dat zij meermaals door de politie werd mishandeld louter om reden van haar Berberse origine – van haar asielaanvraag uiteen te zetten. Deze vaststellingen in acht genomen, besluit de Raad dat de argumentatie van verzoekende partij niet kan worden bijgetreden.

Waar verzoekende partij herhaalt de Arabische taal niet te kennen, wijst de Raad – zoals verwerende partij – naar het gehoor op het Commissariaat-generaal van 31 augustus 2016 waarin verzoekende partij zelf aangeeft Arabisch te praten en een beetje Nederlands (administratief dossier, stuk 4, p. 5).

2.2.5. Aangaande het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken of de vervolging omwille van de Berberse afkomst in Marokko plausibel is of niet, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekende partij aangaand de door haar beweerd

mishandelingen door de politie om reden van haar origine ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal de plausibiliteit van een dergelijke vervolging had dienen te onderzoeken.

2.2.6. Waar verzoekende partij beweert dat de Marokkaanse autoriteiten haar geen adequate bescherming kunnen bieden, oordeelt de Raad dat dit argument irrelevant is nu aan de door verzoekende partij voorgehouden vervolging geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Betreffende het poneren van verzoekende partij dat zij naar de gevangenis zal moeten in Marokko en zij de nodige medisch behandeling zal moeten ontberen, oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder wijst de Raad erop dat voor wat betreft haar medische aandoening verzoekende partij de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te volgen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT